

1

Waar bleef Horatio toch? Nova keek Henry vragend aan, maar die haalde zijn schouders op. Hij stond bij het gordijn waarachter iedereen zich had verstopt. Eigenlijk zou Horatio elk moment van de trap naar beneden moeten komen om zoals elke ochtend het ontbijt klaar te maken.

Nova hoorde haar ouders en haar oudtante Isabelle giechelen en wierp ze een waarschuwende blik toe. Het zou wel heel jammer zijn als juist de volwassenen de verrassing voor Horatio zouden verpesten.

De katten bleven doodstil zitten, zoals afgesproken. Pablo, Edison en Zia zaten boven op de gedekte ontbijttafel. Benji, Rocco, Fox, Leandro en Shayan zaten op een van de kattenbruggen boven Nova's hoofd. Hector lag als een koning naast de geweldige stapel cadeaus die op de tweede ontbijttafel lag. Moira, een imposante Perzische kat, hield hem gezelschap. En ook op de stoelen en banken zaten veel gasten. Zo noemde Horatio, het hoofd van

de school in de toren, de katten die hier woonden.

‘Kan er niemand naar boven gaan om hem wakker te maken?’ fluisterde oudtante Isabelle nu.

Hector, een grote oranje-witte kater, snoof geïrriteerd. ‘Nog nooit van een surpriseparty gehoord?’ vroeg hij met trillende snorharen.

‘Dan is het toch nog steeds een verrassing,’ begon oudtante Isabelle, maar Nova’s moeder legde een hand op haar arm.

‘Hij komt eraan!’ fluisterde Henry opgetogen.

Inderdaad. De oude houten trap kraakte onder Horatio’s voetstappen, net toen de kattenkoekoeksklok op de eerste verdieping zes keer miauwde. Daarna was het stil. Horatio moest op de trap zijn blijven staan. ‘Wat is dat nou?’ hoorden ze hem mompelen.

Het gordijn was mama’s idee geweest. Het was lila met zilver en glinsterde in de zachte vroege zonnestralen, die door het raam naar binnen vielen. ‘Zo eentje hadden we in het circus ook,’ had ze Nova verteld.

En papa had uitgelegd: ‘Wanneer we het gordijn openrokken en mama tevoorschijn kwam met haar troep katten, riep het publiek altijd “ah” en “oh”.’

Nova kon geen genoeg krijgen van de verhalen die haar ouders te vertellen hadden. Ze zoog elk woord in zich op en zag er in gedachten de beelden bij: papa op een stalen kabel hoog boven in de circustent. Mama en de katten,

waar een paar van de beroemdste kattenacrobaten van de wereld bij waren, beneden in de piste.

‘Nu!’ fluisterde Ed, die aan de andere kant van het gordijn stond. Henry en hij trokken aan de dunne stof, tot die omlaag kwam van de balk waar hij overheen hing.

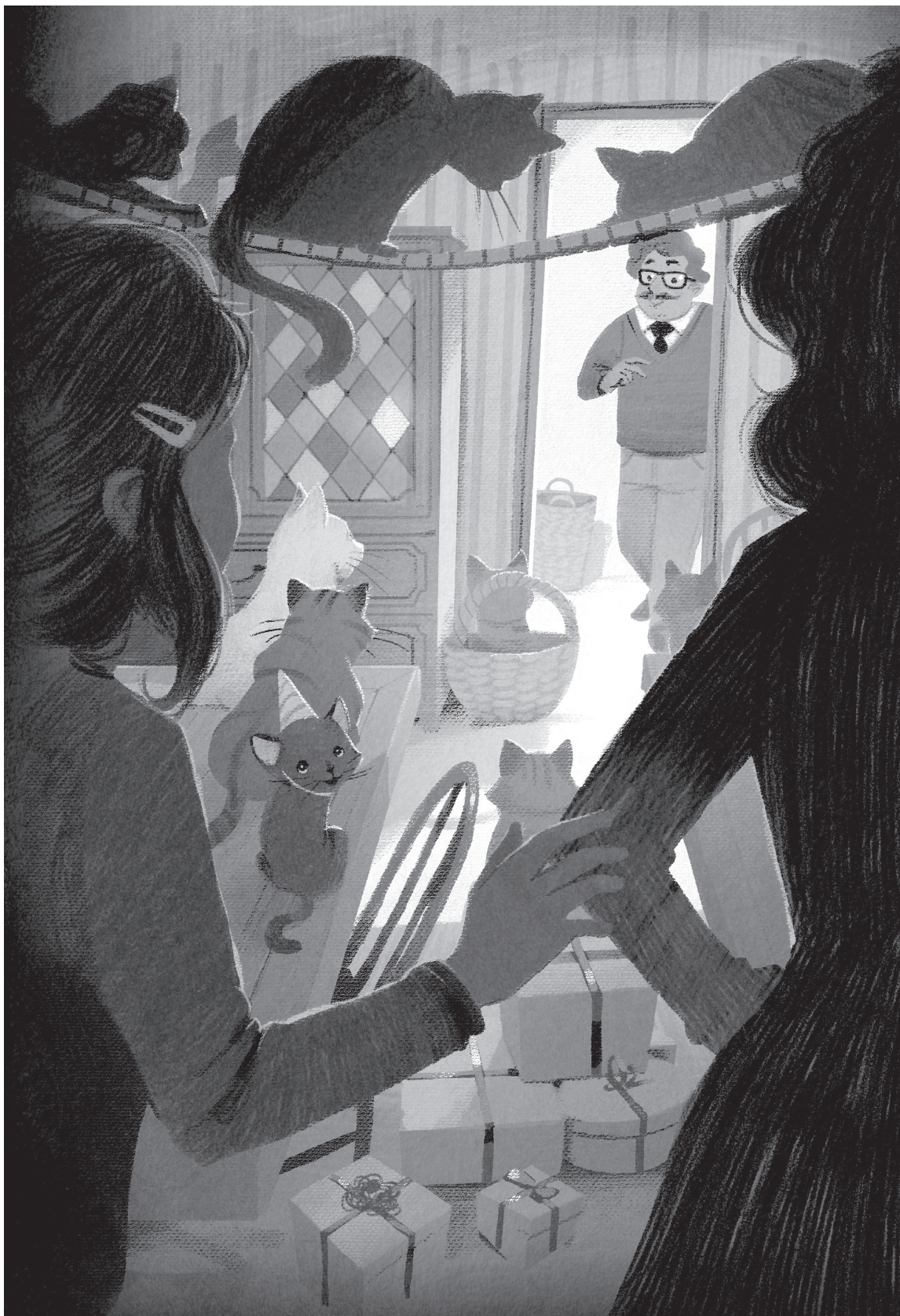
‘Hartelijk gefeliciteerd!’ riepen mensen en katten door elkaar.

Horatio stond met zijn mond open te kijken. Hij zag er heel slaperig uit en had zijn dikke pluchen pantoffels nog aan. Zijn bril zat een beetje scheef en hij duwde hem recht omhoog om de katten en mensen beter te bekijken.

Oudtante Isabelle begon *Happy Birthday* te zingen en iedereen deed mee. De katten probeerden voor deze keer de noten van de mensenmuziek te volgen, maar dat lukte niet helemaal. Kattenmuziek was nu eenmaal heel anders dan mensenmuziek.

Horatio keek naar de lange tafels, waar Nova’s ouders, oudtante Isabelle en de kinderen een heerlijk ontbijt hadden klaargezet. De afgelopen nacht had Isabelle brood en taart gebakken, waaronder het meesterwerk: een aardbeien-vanille-slagroomtaart, die was versierd met gekleurde pootafdrukken van Moira. Er plakte nog steeds wat suikerglazuur aan de poten van de Perzische kat.

Tussen kleurrijke schaaltes fruit, yoghurt, hagelslag en verschillende soorten jam stonden kleine bordjes voor de katten. Voor hen waren er sardines, tonijnbrokjes, gehakt

en andere lekkernijen. Anders dan bij andere feestjes had geen van de katten er nog van gesnoept. Dat liet zien hoe dol ze op Horatio waren.

Horatio zag er heel ontroerd uit terwijl hij naar zijn verjaardagslied luisterde. Nova's vader hield hem een servet voor om de tranen weg te deppen, die in zijn ooghoeken waren verschenen.

‘Lieve Horatiooooo,’ zong de kater Edison, die voor Nova op tafel zat. Zijn mooie stem was heel geschikt voor een menselijke melodie. Hij werd echter overstemd door het gekrijs van de kleine kater Pablo. Die was zo enthousiast bezig dat hij niet had gemerkt dat hij met zijn voorpoten in een schaal slagroom was gaan staan.

Toen was het lied uit. Iedereen juichte en de mensen klaptten in hun handen. Pablo keek verdwaasd naar zijn poten en likte er toen de slagroom af. Toen het lawaai langzaam verstomde, schraapte Horatio zijn keel.

‘Ik weet helemaal niet...’ begon hij haperend. ‘Eigenlijk is mijn verjaardag helemaal niet belangrijk. De katten vieren ook geen verjaardagen en daarom...’

‘Dat klopt niet!’ riep Pablo. ‘Bij de eerste volle maan in juli vieren we het fonkelfeest. En wel allemaal tegelijk. Omdat zo veel van ons in de lente of zomer worden geboren en wij ons niet bezighouden met kalenders en dat soort zaken.’

Nova herinnerde zich het fonkelfeest in de zomervakantie.

Horatio had Henry en haar 's avonds door Londen laten zwerven. In elk park hadden ze grote en kleinere groepen katten gezien. De katten hadden elkaar achterna gezeten over grasvelden en in de bomen. Ze speelden een soort tikkertje zonder winnaars of verliezers. Tientallen kattenogen fonkelden tussen de bladeren van de struiken en bomen. Daar had het feest zijn naam aan te danken.

‘Ik vier ook heel graag het fonkelfeest, maar dat jullie vandaag, speciaal voor mijn verjaardag, zo veel moeite hebben gedaan...’ Horatio veegde over zijn voorhoofd alsof hij het vreselijk warm had. Toen keek hij naar zijn voeten. ‘En kijk nou toch, ik heb mijn pantoffels nog aan!’

Iedereen lachte. Alleen Hector, de oranje-witte kater en Horatio's beste vriend, mompelde: ‘Ik zeg al jaren dat die dingen er belachelijk uitzien. Maar nee, naar mij luistert natuurlijk niemand.’

Oudtante Isabelle zwiepte haar lange zilverkleurige haren naar achteren, trok haar parelsnoer recht en riep: ‘We hebben allemaal honger, omdat jij zo lang op je liet wachten. Zullen we snel gaan ontbijten? Dan kun je daarna je cadeautjes openmaken.’

Pablo miauwde instemmend en zo hard dat iedereen moest lachen.

‘Maar natuurlijk!’ Horatio liep naar een stoel bij de eerste tafel. Op een boekenplank ernaast zaten meneer Octagon, juf Bridge en meneer Marlo, allemaal katten-

leraren op Horatio's kleine school voor felidix. Horatio begroette ze vriendelijk.

Meneer Marlo gaf Horatio een high five en riep: 'Ik vind mensenverjaardagen prima! Niet dat een kat veel om cadeautjes zou geven, behalve als je ze op kunt eten. Maar dat zingen, de ballonnen en de spelletjes... dat is toch een fantastische uitvinding! En dan mogen we ook nog zulke geweldige mensen als jij feliciteren, mijn beste Horatio.'

Horatio straalde en zijn wangen waren helemaal rood. Nova vond het fijn dat vandaag hun leraar eens in het middelpunt stond, die anders altijd voor anderen – mensen en katten – zorgde.

Horatio en de anderen waren zo afgeleid dat ze niet merkten dat de buitendeur openging. Er kwam geen kat naar binnen, maar een mens. Beter gezegd een man, met ingevallen wangen en grijs haar, waar zijn oren tussendoor piepten. Zijn mondhoeken hingen zo ver omlaag dat je meteen zag dat hij bijna nooit lachte.

'Heel erg bedankt!' riep Horatio, die de nieuwkomer nog steeds niet had opgemerkt. 'Om deze feestelijke dag te vieren is er vandaag natuurlijk geen les!'

Horatio had verwacht dat de kinderen zouden juichen. Natuurlijk waren de lessen op zijn school duizend keer leuker dan die op elke andere school, maar ook hier ging er niets boven een dag vrij.

Maar Nova, Henry, Ed, Saïd, Anna en Gustav, zijn leer-

lingen, reageerden niet. Ze keken naar de deur en naar de man met het grijze haar. Nu draaide ook Horatio zich om. Zijn adem stokte en zijn glimlach bevroor op zijn net nog zo vrolijke gezicht.

De man met het grijze haar leunde op zijn wandelstok. De knop daarvan was een uit hout gesneden kattenkop. Hij knipperde met zijn ogen, die net zo grijs waren als zijn haar, en zei met schorre stem: ‘Goedemorgen, Horatio. Zei je nou net dat er vandaag geen les wordt gegeven? Buitengewoon opmerkelijk! Ik geloof dat het hoog tijd was dat ik weer eens langskwam. Goed dat ik zo vroeg ben opgestaan!’

2

‘A-A-Albert!’ stotterde Horatio. ‘Wat doe jij hier? Ik bedoel natuurlijk... eh... van harte welkom! Je hebt vast een verre reis gemaakt... eh... neem ik aan.’ Horatio hield zich aan de rand van de tafel vast. Hij was heel bleek geworden en zag er bijna uit alsof hij moest overgeven.

Nova’s vader sprong op en liep naar de man toe. Hij stak hem zijn hand toe en zei: ‘Nog meer bezoek voor Horatio’s verjaardag. Fantastisch! Komt u binnen. Het ontbijt staat klaar en we wilden net beginnen. Ik ben Marc Loxley...’

De man negeerde de uitgestoken hand. ‘Loxley?’ vroeg hij schor.

Marc Loxley liet zijn hand zakken en lachte. ‘Mijn vrouw Alice is bekender dan ik. Ze zit daar.’

Nova’s moeder zwaaide naar de man, maar keek er niet opgewekt bij. Nova begreep dat wel. Die Albert was op het eerste gezicht helemaal geen aardige man.

‘En waar is Nova Loxley?’ vroeg de man nu met zijn schorre stem.

Nova kromp ineen toen hij haar naam uitsprak.

‘O ja,’ zei haar vader glimlachend, ‘het beroemdste lid van het gezin! Nova is er natuurlijk ook.’ Hij wees in haar richting en trok een gek gezicht, wat Albert niet kon zien.

Albert kwam een paar stappen naar voren en bekeek de gedekte tafels. Heel even leek het bijna alsof hij honger had, maar toen keek hij weer streng de keuken rond.

De kater Hector was opgestaan en rekte zijn grote lijf uit. Hij geeuwde en zei toen: ‘Kijk eens aan. Bezoek uit Wales. Onze toren is twee jaar geleden nog geïnspecteerd. Die inspecteur had er toen niets op aan te merken. Dus serieus, Albert, na alles wat er net in Schotland is gebeurd, heb je vast wel iets belangrijkers te doen. Heb je niet gehoord dat de tiran Fergus Finnigan is afgezet en er nu dus weer officieel kattenbeschermers zijn toegestaan in Schotland? Dáár zou jij je mee bezig moeten houden! Er is daar tenslotte al jaren geen school voor felidix meer.’

‘Mijn beste Hector,’ zei Albert nu, maar zijn stem klonk allesbehalve vriendelijk, ‘je bent toch zeker slim genoeg om te beseffen dat ik hier op dit moment het hardst nodig ben. Nova Loxley schijnt de toekomstige beschermer van de Smaragdster te zijn en haar opleiding is enorm belangrijk. De hele chaos van de afgelopen maanden was beslist te voorkomen geweest als Horatio zijn taken plichtsgetrouw had uitgevoerd. Als je de voorspelling van de katten mag geloven...’

Alice onderbrak Albert op felle toon. ‘Hier is alles prima in orde. Horatio geeft uitstekend leiding aan de school. De jonge felidix leren ontzettend veel en zetten zich met heel hun hart in voor de belangen van de katten. Het is aan hen te danken dat Fergus en Penelope verdreven zijn en dat de katten in Schotland weer in vrede en vrijheid kunnen leven. Ik ben het helemaal met Hector eens: er is momenteel echt wel wat belangrijkers te doen...’ Haar stem werd steeds luider en ze sloeg tijdens het praten met haar hand op tafel om haar woorden te onderstrepen.

‘Snap jij wat er aan de hand is?’ fluisterde Nova Henry toe, die net een stuk chocoladetaart in zijn mond stopte.

‘Geen idee,’ mompelde hij, ‘maar ik heb zo’n gevoel dat de lessen vandaag toch gewoon doorgaan.’

Albert hief zijn wandelstok en stootte hem met een knal terug tegen de vloer. Nova’s moeder zweeg. ‘Precies wat ik dacht!’ riep hij. ‘De hele familie Loxley schijnt er problemen mee te hebben om de regels te gehoorzamen. Regels die er niet voor niets zijn. Wij felidix hebben tenslotte een belangrijke taak en zijn er niet voor ons plezier. Als ik hier om me heen kijk, vallen me meteen al een aantal dingen op. Ten eerste natuurlijk dat de felidix vandaag geen les zouden krijgen. Absoluut niet acceptabel! En verder is het verboden dat mensen die niet met katten kunnen praten in de toren wonen.’ Hij draaide zijn hoofd naar Nova’s vader, die schuldbewust naar de grond keek.

Nova wilde opspringen en uitleggen dat haar ouders helemaal niet in de toren woonden, maar een huisje hadden aan de andere kant van de Theems, maar Henry schudde bijna onmerkbaar zijn hoofd. Nova besepte dat hij gelijk had. Het was geen goed idee om die Albert tegen te spreken.

‘Ja... eh...’ begon Horatio weer te stotteren. ‘Het zou ook een uitzondering zijn geweest. De kinderen kunnen natuurlijk na het ontbijt ook gewoon wél naar de les. Juf Bridge... eh?’ Hij keek hun lerares kattenetiquette vragend aan.

De kat draaide haar kop met de perfect gladgelikte vacht in Alberts richting en keek hem vol verachting aan. ‘Uiteraard,’ antwoordde ze kil.

‘En Albert,’ zei Horatio, ‘als je... eh... mee zou willen gaan naar mijn werkkamer? We hebben tenslotte veel te bespreken...’ Hij sjokte met gebogen hoofd naar de bruine deur. De onvriendelijke bezoeker volgde hem, en tikte met elke stap hard met zijn stok op de oude houten vloer.

Zonder Horatio had het feestontbijt geen zin. Nova zag haar ouders met elkaar fluisteren en zag aan de rimpels in papa’s voorhoofd dat ze het over een serieus onderwerp hadden.

Anna ruimde de kattenlekkernijen al van de tafel en zette ze onder de boekenplanken op de vloer.

‘Wil je geen taart?’ vroeg Gustav haar.

Anna schudde haar hoofd. ‘Nee, misschien gaat die Albert snel weer weg. Dan kunnen we samen met Horatio de taart aansnijden en zijn verjaardag vieren.’

‘Daar zou ik maar niet op hopen,’ zei iemand onder de tafel. ‘Als Albert er eenmaal is, kom je niet zo snel weer van hem af.’

Nova bukte zich. Het was geen kat, die onder de tafel zat, maar haar oudtante Isabelle. Ze keek met wijdopen ogen naar Nova op. ‘Is hij weg? Kan ik tevoorschijn komen?’ fluisterde ze.

Nova schoof een stoel opzij om plaats te maken. ‘Wat doe jij daar nou?’ vroeg ze. ‘Heb je je verstopt?’

Isabelle dook met vuurrode wangen weer op. Er hingen een paar zilvergrijze lokken voor haar gezicht. Ze drukte tijdens het opstaan een hand tegen haar onderrug. De laatste tijd klaagde ze vaak over rugpijn.

‘Zeker, lieverd!’ zei Isabelle. ‘En maar net op tijd. Het is moeilijk om iets voor Albert Trotter geheim te houden. En er zijn een heleboel dingen die ik hem liever niet wil vertellen. Bovendien heeft hij waarschijnlijk een lijstje van al mijn vergrijpen, waar hij het met me over wil hebben. Maar,’ zei ze glimlachend, ‘gelukkig heeft hij ook een beetje een zwak voor me. Dat heeft me tot nu toe heel wat narigheid bespaard.’

Henry had intussen nog wat chocoladetaart gepakt

en versierde die met frambozen en slagroom. ‘Wie is die Albert Trotter eigenlijk?’ vroeg hij.

Isabelle boog iets voorover en fluisterde: ‘Hij komt uit Wales en is het hoofd van de grootste school voor felidix in de vier koninkrijken. Hij is er verantwoordelijk voor dat felidix zich aan ouderwetse regels houden en neemt zijn taak heel serieus. Volkomen belachelijk, als je het mij vraagt!’

Nova probeerde te begrijpen wat haar oudtante zei. ‘Is er in Wales een school voor felidix?’ vroeg ze verbaasd. Daar had Horatio nooit iets over gezegd. Ze wisten alleen dat Gustav uit Ierland naar hen toe was gekomen, omdat daar geen school was. En onder koning Fergus waren felidix in Schotland zelfs helemaal verboden geweest.

‘O ja,’ zei oudtante Isabelle. ‘Vele jaren geleden zat ik daar op school, maar ik werd al vrij snel weggestuurd. Vanwege een kleinigheidje, als jullie het mij vragen. Ik hield als kind gewoon al niet van regels, tot verdriet van mijn ouders. In elk geval was de Catminster Academie een van de strengste scholen waar ik ooit ben weggestuurd.’

Saïd knikte begripvol. ‘Mijn vader heeft in Wales op de Catminster Academie gezeten. Hij had het daar niet erg naar zijn zin. Eerst dacht hij dat het er hier hetzelfde aan toe ging en wilde hij me niet naar Horatio sturen. Maar als felidix heb je niet veel keus...’

Nova’s mond viel open. Waarom had niemand haar

verteld dat er behalve Horatio's toren nóg een school voor felidix was? En zo te horen nog een veel grotere ook!

Hector was van tafel gesprongen en schudde zich uit, zodat zijn vacht alle kanten op stak. 'Jullie felidix hebben geen idee hoe goed jullie het in onze toren hebben! Ik zou jullie verhalen kunnen vertellen die ik over de Catminster Academie heb gehoord... én over Albert Trotter.' Hij blies. 'Maar dat doe ik niet. Laten we het voorlopig hierop houden: als Albert Trotter er is, betekent dat niets goeds. In naam van Horatio raad ik alle mensen hier dan ook aan zo min mogelijk op te vallen. Ook al zal dat voor de meesten van jullie moeilijk zijn.' Hij keek Nova en oudtante Isabelle afkeurend aan en liep in de richting van de werkkamer.

Nova keek hem nieuwsgierig na.